

Ако нямаше горделивци, нямаше да има завистници... - каза бавно монахът, който от няколко дни бе гост на царя и често се отделяше с него на дълги разговори в работната му стая. Защото Иоан Асен приемаше в зимния си дворец посланици, войводи от крайграничните области, високи сановници и не прекъсваше нито за миг държавната си работа, дори и през дните за ~~книжечки~~ отмора.

Царят го изгледа и наведе чело, дълбоко оглъбен в размисъл. Да. Така беше. Човек не биваше да се възгордява. Да ~~книжечки~~ излага на показ своите преимущества. Слаби бяха хората пред примамките на славата, на властта, на богатството...

- Мъдрият управник - продължи монахът - се отказва от блясъка, надменността и велелепието. Преди да властвува над хората, трябва първо да се научи да владее себе си. Тогава ще бъде могъщ. Богат е този който е доволен от това което има. Мъдрият управник ~~книжечки~~ трябва да бъде по-благоразумен в края на ~~книжечки~~ своята власт отколкото в началото.

Думите на скромно облечения постник достигаха право до сърцето на царя, изясняваха колебанията му, уталожваха душевния му смут. Той отправи ~~очи~~ с благодарност ~~взър~~ към този който го гледаше внимателно с благия си лъчист взор, сякаш четеше в сърцето му.

зимен

Внесоха закуски. Отвън лъхна свежия ~~книжечки~~ въздух. Момчетата изтичаха да се бият със сечки топки сред веселия лай на загарите. Замириса на топла прясна пита и млечна баница. Младите си наливаха в купите вино и дробяха вътре препечени гевречета. Яков Светославович вдигна на здравица:

- Да живее Иоан Асенович! Стигай, багрянка, боярите, и не бой се! Не прогониш ли пчелите, мед няма да видиш! Така беше казал веднъж Микюла, вождът на галичките граждани, на ~~вуйчо~~ Данило. Някога половците плашели децата си с името на дядо ми Роман. Но после почнаха да ги плашат с това на вуйчо ми. " Не плачи, защото ще повикаме княз Данило! "

Избухна весела плъч. Никой не искаше вече да си спомня лошите дни на Владимир и злата попадия, на Иванко и Борил, Само севастократор